

τροπή εναπόκειται να εκτιμήσει το κατά πόσον είναι σκόπιμο να υποβληθεί ο ενδιαφερόμενος σε νέο ιατρικό έλεγχο, διατάσσοντας ενδεχομένως τη διενέργεια συμπληρωματικών εξετάσεων ή ζητώντας τη γνώμη άλλων ειδικών ιατρών.

Κατά συνέπεια, ο υποψήφιος υπάλληλος δεν μπορεί να αμφισβητήσει την αιτιολογία της αρνήσεως διορισμού του προσκομίζοντας, κατά το στάδιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, ιατρικές γνωματεύσεις, καθήν στιγμή απέφυγε να καταθέσει στην υγειονομική επιτροπή το παραμικρό τέτοιας φύσεως έγγραφο και καθήν στιγμή ο θεράπων ιατρός του αρνήθηκε να συνεργαστεί με την εν λόγω επιτροπή.

4. Κάιτοι το Πρωτοδικείο, ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί προσφυγή κατά αρνήσεως προσλήψεως λόγω μη πληρώσεως των όρων υγείας, δεν μπορεί να υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση μια ιατρική γνωμάτευση όσον αφορά ζητήματα εμπύπτοντα ειδικώς

στο πεδίο της ιατρικής επιστήμης, σ' αυτό εναπόκειται, στο πλαίσιο της αποστολής που του έχει ανατεθεί, να ελέγξει αν η διαδικασία προσλήψεως έχει διεξαχθεί κατά τρόπο νόμιμο και, ειδικότερα, να εξετάσει αν η απόφαση της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής περί αρνήσεως προσλήψεως ερείδεται επί αιτιολογημένης ιατρικής γνωματεύσεως, από την οποία αποδεικνύεται λογική σχέση μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που αυτή περιλαμβάνει και του συμπεράσματος περί μη πληρώσεως των όρων υγείας στο οποίο καταλήγει.

5. Η λήψη αίματος, που πραγματοποιείται στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 33 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ιατρικής εξετάσεως, με σκοπό την ανίχνευση ενδεχομένης υπάρξεως αντισωμάτων VIH, συνιστά προσβολή της σωματικής ακεραιότητας του υποψηφίου υπαλλήλου και δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον με τη συναίνεση, κατόπιν προηγούμενης ενημερώσεως, του ενδιαφερομένου.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-121/89 και T-13/90,

Χ., εκπροσωπούμενος από τους Thierry Demasure, Michel Deruyver και Gérard Collin, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από την

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Union syndicale-Bruxelles, εκπροσωπούμενη από τον νομικό της σύμβουλο Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Henri Étienne, κύριο σύμβουλο, και Sean van Raepenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1989, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο αρνήθηκε να προσλάβει τον προσφεύγοντα ως έκτακτο υπάλληλο λόγω του ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας και, αφετέρου, την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έχει υποστεί,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και Χρ. Γεραρή, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Μαΐου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Ο προσφεύγων εργάστηκε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή) πρώτα ως free-lance (ανεξάρτητος συνεργάτης), από τις 29 Αυγούστου 1985 έως τις 30 Μαρτίου 1986 και από την 1η Μαΐου 1986 έως τις 31 Αυγούστου 1987, και στη συνέχεια ως επικουρικός υπάλληλος, από την 1η Σεπτεμβρίου 1987 μέχρι τις 31 Ιανουαρίου 1988. Ενώ έγινε δεκτός να συμμετάσχει στον διαγωνισμό COM/C/655 για δακτυλογράφους, του γνωστοποιήθηκε, στις 4 Ιουλίου 1989, ότι δεν πέτυχε στις γραπτές δοκιμασίες.
- 2 Προκειμένου να προσληφθεί, ενδεχομένως, για περίοδο έξι μηνών, ως έκτακτος υπάλληλος στην Επιτροπή, ο προσφεύγων κλήθηκε, με έγγραφο του τμήματος « Σταδιοδρομίες » της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως, της 14ης Φεβρουαρίου 1989, να υποβληθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 12, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και 13 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Καθεστώς), σε ιατρική εξέταση.
- 3 Η εξέταση αυτή έγινε στις 15 Μαρτίου 1989 από τον ιατρό S., ιατρό-σύμβουλο της Επιτροπής. Ο προσφεύγων, ενώ υποβλήθηκε σε κλινικές εξετάσεις, οι οποίες συμπληρώθηκαν από βιολογικές δοκιμασίες, αντιθέτως, απάντησε αρνητικώς στην πρόταση της υγειονομικής υπηρεσίας να υποβληθεί σε τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH (AIDS).
- 4 Με έγγραφο της 22ας Μαρτίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος, αφού ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι δεν μπορούσε να γνωμοδοτήσει ευνοϊκώς για την πρόσληψή του, τον παρακάλεσε να του δηλώσει το όνομα του θεράποντος ιατρού του προκειμένου να του γνωστοποιήσει τις αποκλίσεις από τη φυσιολογική κατάσταση που είχε διαπιστώσει.
- 5 Με έγγραφο της 28ης Μαρτίου 1989, ο προϊστάμενος του τμήματος « Σταδιοδρομίες » πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι, κατόπιν της ιατρικής εξέτασεως, ο ιατρός-σύμβουλος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν πληρούσε τους όρους υγείας που είναι απαραίτητοι για την άσκηση των καθηκόντων δακτυλογράφου στην Επιτροπή και ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν δυνατό να προσληφθεί.

- 6 Με τηλεφώνημα της 5ης Απριλίου 1989, ο ιατρός-σύμβουλος γνωστοποίησε στον ιατρό P., θεράποντα ιατρό του προσφεύγοντος στην Αμβέρσα, τα αποτελέσματα της ιατρικής εξέτασής του η οποία είχε υποστεί ο τελευταίος. Εξάλλου, ύστερα από αίτημα του ιατρού P., ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής του διαβίβασε, με έγγραφο της 12ης Απριλίου 1989, αντίγραφο των εργαστηριακών αναλύσεων που είχε υποστεί ο προσφεύγων.
- 7 Απαντώντας στο προαναφερόμενο έγγραφο του προϊστάμενου του τμήματος « Σταδιοδρομίες », ο προσφεύγων, με επιστολή της 9ης Απριλίου 1989, ζήτησε να γνωμοδοτήσει για την περίπτωση του η υγειονομική επιτροπή που προβλέπεται στο άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), διάταξη που δυνάμει του άρθρου 13 του Καθεστώτος ισχύει και για τους εκτάκτους υπαλλήλους.
- 8 Με επιστολή της 26ης Απριλίου 1989, ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος, αφενός, πληροφόρησε τον Πρόεδρο της Επιτροπής ότι ο ιατρός-σύμβουλος του κοινοτικού οργάνου είχε κάνει λάθος στη διάγνυσή του καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο ασθενής του υπέφερε από περιστασιακή μόλυνση συνεπαγόμενη το τελικό στάδιο του AIDS (full blown AIDS) και, αφετέρου, κατήγγειλε το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε υποβληθεί, χωρίς τη συγκατάθεσή του, σε συγκεκριμένο τεστ ανιχνεύσεως του AIDS.
- 9 Με έγγραφο της 27ης Απριλίου 1989, ο προϊστάμενος της υγειονομικής υπηρεσίας της Επιτροπής ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με τη σύγκληση, για τις 26 Μαΐου 1989, της υγειονομικής επιτροπής επιφορτισμένης να εξετάσει την περίπτωση του και του ζήτησε να του αποστείλει κάθε χρήσιμη ιατρική έκθεση ή έγγραφο.
- 10 Με επιστολή της 19ης Μαΐου 1989, ο προσφεύγων απάντησε στον προϊστάμενο της υγειονομικής υπηρεσίας ότι δεν διέθετε κανένα ιατρικό έγγραφο δοθέντος ότι ουδέποτε είχε αρρωστήσει σοβαρά. Εξάλλου, διευκρίνισε ότι για τα μικροπροβλήματα υγείας τον είχε φροντίσει ο ιατρός P.
- 11 Με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 1989, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι η υγειονομική επιτροπή, που είχε συγκληθεί

κατόπιν αιτήσεώς του, συνεδρίασε στις 26 Μαΐου 1989 και επιβεβαίωσε τη γνωμάτευση της 22ας Μαρτίου 1989 του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής. Με βάση το πόρισμα της επιτροπής αυτής, το κοινοτικό όργανο θεώρησε ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε τους όρους υγείας που απαιτούνται για την πρόσληψή του στις υπηρεσίες του.

- 12 Με έγγραφο της 3ης Ιουλίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1989 και, κατά το μέτρο που παρίστατο ανάγκη, κατά της γνωματεύσεως του ιατρού-συμβούλου της 22ας Μαρτίου 1989 και της αποφάσεως της 28ης Μαρτίου 1989. Με την ένσταση αυτή, ζήτησε την ακύρωση των προαναφερομένων πράξεων και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που θεωρούσε ότι είχε υποστεί χωρίς να διευκρινίζει ούτε την αιτία ούτε το ύψος αυτής.
- 13 Απαντώντας στην από 26 Απριλίου 1989 επιστολή του θεράποντος ιατρού, ο Γενικός Διευθυντής Προσωπικού και Διοικήσεως ισχυρίστηκε, με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 1989, εξ ονόματος του Προέδρου της Επιτροπής, ότι, σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας της 15ης Μαΐου 1987 και της 31ης Δεκεμβρίου 1988 καθώς και με τις αποφάσεις της Επιτροπής, το τεστ οροθετικότητας VIH έπαυσε, από ενός και πλέον έτους, να είναι, στο πλαίσιο των κοινοτικών οργάνων, συστηματική και υποχρεωτική. Με το ίδιο αυτό έγγραφο, διευκρινίστηκε ότι ο προσφεύγων δεν είχε υποβληθεί σε συγκεκριμένο τεστ ανιχνεύσεως AIDS αλλά σε βιολογική εξέταση, εν προκειμένω τον λεμφοκυτταρικό τύπο T4/T8, που αποσκοπεί στην εκτίμηση της ανοσοποιητικής καταστάσεως του ασθενούς και ουδόλως προσιδιάζει στην αναζήτηση παθήσεως οφειλομένης σε προσβολή από ιό ή βακτηρίδια.
- 14 Με έγγραφο της 4ης Σεπτεμβρίου 1989, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία στις 8 Σεπτεμβρίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, συμπληρωματική ένσταση ζητώντας να του καταβληθεί το ποσό των 10 000 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως αποζημίωση εντόκως, για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που είχε υποστεί από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.
- 15 Οι δύο ενστάσεις του προσφεύγοντος απορρίφθηκαν με απόφαση της Επιτροπής της 22ας Νοεμβρίου 1989 η οποία του κοινοποιήθηκε, με έγγραφο του Γενικού Διευθυντή Προσωπικού και Διοικήσεως, στις 28 Νοεμβρίου 1989.

Η διαδικασία

- 16 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο αιτών προσέφυγε, στις 14 Ιουλίου 1989, ενώπιον του Δικαστηρίου ζητώντας ταυτόχρονα:
- με μια πρώτη προσφυγή, την ακύρωση της αποφάσεως της 6ης Ιουνίου 1989 και, κατά το μέτρο που παρίσταται ανάγκη, της γνωματεύσεως του ιατρού-συμβούλου της 22ας Μαρτίου 1989 και, όλως επικουρικός, της αποφάσεως της 28ης Μαρτίου 1989 με την οποία ανακλήθηκε η πρόταση θέσεως δακτυλογράφου·
 - με αίτηση, τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων για την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1989.
- 17 Υπέρ του προσφεύγοντος, παρενέβησαν με χωριστά δικόγραφα:
- η Union syndicale-Bruxelles και ο Blanchard, υπάλληλος της Επιτροπής, στις 13 Ιουλίου 1989·
 - η Ligue belge des droits de l'homme, ένωση βελγικού δικαίου, μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, στις 19 Ιουλίου 1989.
- 18 Οι εν λόγω αιτήσεις παρεμβάσεως υποβλήθηκαν τόσο για τη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων όσο και για τη διαδικασία της κύριας δίκης.
- 19 Με Διάταξη της 21ης Ιουλίου 1989, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου επέτρεψε στην Union syndicale-Bruxelles να παρέμβει στη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων και απέρριψε τη σχετική αίτηση του Blanchard. Με Διάταξη της 26ης Ιουλίου 1989, απορρίφθηκε επίσης η αίτηση παρεμβάσεως της Ligue belge des droits de l'homme.

- 20 Με Διάταξη της 31ης Ιουλίου 1989, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου, ενόψει του αρνητικού χαρακτήρα της επίδικης αποφάσεως, απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως ως απαράδεκτη ελλείψει εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος.
- 21 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο, με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, διαβίβασε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο όπου αυτή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-121/89.
- 22 Με Διάταξη της 13ης Φεβρουαρίου 1990, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) επέτρεψε στην Union syndicale-Bruxelles να παρέμβει στην υπόθεση T-121/89 υπέρ του προσφεύγοντος και απέρριψε την αίτηση του Blanchard. Με Διάταξη της ίδιας ημέρας, απορρίφθηκε επίσης η αίτηση παρεμβάσεως της Ligue belge des droits de l'homme.
- 23 Στις 3 Μαρτίου 1990, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου δεύτερη προσφυγή (υπόθεση T-13/90), ζητώντας την αποκατάσταση της ζημίας που θεωρούσε ότι του είχε προκληθεί από τις ενέργειες της Επιτροπής.
- 24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Μαΐου 1990, η Union syndicale-Bruxelles ζήτησε να παρέμβει στην υπόθεση T-13/90 υπέρ του προσφεύγοντος.
- 25 Με Διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1990, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων T-121/89 και T-13/90 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και την έκδοση κοινής αποφάσεως.

- 26 Με Διάταξη της 24ης Οκτωβρίου 1990, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) επέτρεψε στην Union syndicale-Bruxelles να παρέμβει στην υπόθεση T-13/90 υπέρ του προσφεύγοντος.
- 27 Κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την αντικατάσταση του ονόματός του με το γράμμα X. σε όλες τις δημοσιεύσεις καθώς και την κεκλεισμένων των θυρών διεξαγωγή της προφορικής διαδικασίας.
- 28 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) ζήτησε καταρχάς από τον προσφεύγοντα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του σχετικά με ενδεχόμενη προσκόμιση του πλήρους ιατρικού του φακέλου. Αφού ο προσφεύγων δήλωσε ότι δεν είχε καμία εν προκειμένω αντίρρηση, το Πρωτοδικείο, στη συνέχεια, κάλεσε, αφενός, την Επιτροπή να προσκομίσει τον ιατρικό φάκελο που είχε σχέση με τη μη πλήρωση των όρων υγείας του προσφεύγοντος, συμπεριλαμβανομένων όλων των σχετικών εγγράφων, και, αφετέρου, τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις.
- 29 Αφού οι διάδικοι συμμορφώθηκαν προς τις ανωτέρω προσκλήσεις εντός των ταχθαισών προθεσμιών, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 30 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 12 Μαΐου 1992 κεκλεισμένων των θυρών. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.
- 31 Κατόπιν σχετικού αιτήματος του Πρωτοδικείου κατά την προφορική διαδικασία, η καθής κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 20 Μαΐου 1992, το πρακτικό της συνεδριάσεως των ιατρών της υγειονομικής υπηρεσίας της Επιτροπής της 15ης Ιουνίου 1989, καθώς και εμπιστευτικό υπηρεσιακό σημείωμα του προϊσταμένου της υπηρεσίας αυτής για τον L., της 11ης Αυγούστου 1989. Με έγγραφο της 27ης Μαΐου

1992, ο προσφεύγων και η παρεμβαίνουσα κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί των εγγράφων αυτών.

Τα αιτήματα των διαδίκων

32 Με την πρώτη του προσφυγή (T-121/89), ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να ακυρώσει:

- την απόφαση της 6ης Ιουνίου 1989 της Επιτροπής, με την οποία αυτή αρνήθηκε να τον προσλάβει στη θέση δακτυλογράφου που του είχε προταθεί για τον λόγο ότι αυτός δεν πληρούσε, κατά τη γνώμη του εν λόγω οργάνου, τους όρους υγείας που απαιτούνται από το άρθρο 28, στοιχείο ε', του ΚΥΚ·
- κατά το μέτρο που παρίσταται ανάγκη, τη γνωμάτευση της 22ας Μαρτίου 1989 του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής, με την οποία ο ιατρός-σύμβουλος τον πληροφόρησε ότι δεν μπορούσε να γνωμοδοτήσει ευνοϊκά για την πρόσληψη του καθώς και τη γνωμάτευση της 26ης Μαΐου 1989 της δευτεροβάθμιας υγειονομικής επιτροπής με την οποία αυτή αποφάσισε να διατηρήσει την προαναφερομένη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των όρων υγείας·
- όλως επικουρικώς, την απόφαση της Επιτροπής, η οποία του κοινοποιήθηκε με συστημένη επιστολή της 28ης Μαρτίου 1989 και με την οποία ανακλήθηκε η πρόταση θέσεως δακτυλογράφου·

2) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογή είτε του άρθρου 69, παράγραφος 2, είτε του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου καθώς και στις αναγκαίες δαπάνες στις οποίες ο προσφεύγων υποβλήθηκε κατά τη διεξαγωγή της σχετικής διαδικασίας, και ιδίως στις δαπάνες διορισμού αντικλήτου, μετακινήσεως, διαμονής και αμοιβής του δικηγόρου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 73, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού.

- 33 Με τη δεύτερη προσφυγή του (Τ-13/90), ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- 1) να κηρύξει τις δύο προσφυγές παραδεκτές και βάσιμες και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει:
 - τις προσβαλλόμενες με την πρώτη προσφυγή πράξεις·
 - όλως επικουρικά, την απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1989 με την οποία η Επιτροπή απέρριψε τις ενστάσεις που ο προσφεύγων είχε υποβάλει, απόφαση που του κοινοποιήθηκε με συστημένη επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 1989·
 - 2) να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει εντόκως το ποσό των 10 000 000 (BFR) ως αποζημίωση·
 - 3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων καθώς και στις απαραίτητες δαπάνες στις οποίες ο προσφεύγων υποβλήθηκε για τη διεξαγωγή της διαδικασίας.
- 34 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την πρώτη προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να κηρύξει τη δεύτερη προσφυγή απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, αβάσιμη·
 - να αποφανθεί κατά νόμο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Ως προς την ουσία της υποθέσεως T-121/89

35. Προς στήριξη του αιτήματός του ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους: ο πρώτος αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας, ο δεύτερος από την παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ, ο τρίτος από την παραβίαση των γενικών αρχών δικαίου που κατοχυρώνει η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, καθώς και τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας της 31ης Μαρτίου και της 15ης Δεκεμβρίου 1988 και ο τέταρτος από την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της καλής πίστωσης καθώς και από την καταστρατήγηση διαδικασίας.

Ως προς τον πρώτο και δεύτερο λόγο που αντλούνται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και την παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ

36. Προς στήριξη των δύο αυτών λόγων, ο προσφεύγων προβάλλει τις κοινές περιστάσεις που συνιστούν, κατ' αυτόν, τόσο προσβολή των δικαιωμάτων του άμυνας όσο και παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ, το οποίο απαιτεί κάθε βλαπτική απόφαση να είναι αιτιολογημένη. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, οι διατάξεις του ΚΥΚ συμβιβάζουν την υποχρέωση αιτιολογήσεως με τις ανάγκες του ιατρικού απορρήτου, παρέχοντας στον υποψήφιο υπόλληλο την ευχέρεια να ζητεί τη γνωστοποίηση σε ιατρό της επιλογής του των λόγων της μη εκ μέρους του πληρώσεως των όρων υγείας. Όπως ισχυρίζεται ο προσφεύγων, τα πληροφοριακά στοιχεία που γνωστοποιήθηκαν, εν προκειμένω, στον θεράποντα ιατρό του ήσαν πολύ συνοπτικά και δεν του επέτρεψαν να οργανώσει την προάσπιση των συμφερόντων του.
37. Εξάλλου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να τον προσλάβει στηρίχθηκε σε καταφανώς πεπλανημένη γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου. Πρώτον, τα αποτελέσματα από το ιστορικό του ασθενούς και από την κλινική εξέταση δεν επιτρέπουν να συναχθεί ανοσοποιητική ανεπάρκεια καθιστώσα αδύνατη την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στην προταθείσα θέση δακτυλογράφου. Δεύτερον, ο θεράπων ιατρός του, καθώς και τρεις ειδικοί ιατροί των οποίων ζητήθηκε η γνώμη, αμφισβητούν τη λυσιτέλεια των εξετάσεων που έγιναν από την υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής για τον λόγο ότι οι εξετάσεις αυτές δεν καθιστούν δυνατή, ελλείψει επαναλήψεώς τους, αξιόπιστη διάγνωση.
38. Η παρεμβαίνουσα προβάλλει, κατ' αρχάς, επιχειρήματα ιατρικής φύσεως από τα οποία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η, στηριζόμενη σε απλές υπόνοιες και πιθανολογήσεις

καθώς και σε ατελή ανοσοποιητική εξέταση, διάγνωση οδήγησε, εν προκειμένω, σε ιατρική πλάνη καταγγελλείσα από τον θεράποντα ιατρό του ενδιαφερομένου καθώς και από τρεις ειδικούς στη θεραπεία του AIDS ιατρούς. Δεύτερον, η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί τη γνωμάτευση της υγειονομικής επιτροπής για δύο λόγους: α) το γεγονός ότι ο ιατρός Hoffmann, προϊστάμενος της υγειονομικής υπηρεσίας, συμμετέσχε στην επιτροπή αυτή, η δε εξέταση στην οποία πρόβη ο ιατρός-σύμβουλος πραγματοποιήθηκε υπό τη διεύθυνσή του, επηρεάζει τη νόμιμη σύνθεση της επιτροπής αυτής· και β) το γεγονός ότι η υγειονομική επιτροπή παρέλειψε να ακούσει τον θεράποντα ιατρό του προσφεύγοντος και να προβεί η ίδια στην κλινική εξέτασή του προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας του προσφεύγοντος. Τρίτον, η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ουδόλως αποδεικνύει ότι ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος ενημερώθηκε για όλα τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελο που καταρτίστηκε από τον ιατρό-σύμβουλο πριν από τις 26 Μαΐου 1989, ημερομηνία συνεδρίασεως της υγειονομικής επιτροπής. Επομένως, είναι προφανές ότι, ελλείψει πλήρους ενημερώσεως, ο θεράπων ιατρός δεν μπόρεσε να διασφαλίσει την ενδεδειγμένη από ιατρική άποψη άμυνα του προσφεύγοντος.

- 39 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, χάριν της προστασίας του ιατρικού απορρήτου, ο προσφεύγων ενημερώθηκε, μέσω του θεράποντος ιατρού του, για όλες τις διαπιστώσεις στις οποίες κατέληξε ο ιατρός-σύμβουλος όταν κατάρτισε το ιστορικό του ασθενούς και για την κλινική εξέταση. Ομοίως του γνωστοποιήθηκαν όλα τα αποτελέσματα των βιολογικών δοκιμασιών. Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο ιατρός-σύμβουλος, κατόπιν διαφόρων ενδείξεων που παρατηρήθηκαν κατά την κατάρτιση του ιστορικού του ασθενούς και τη διενέργεια της κλινικής εξετάσεως, πρόβη στις κατάλληλες βιολογικές δοκιμασίες, πράγμα που του επέτρεψε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων έπασχε από έντονη ανοσοποιητική ανεπάρκεια. Το αρνητικό συμπέρασμα της υγειονομικής υπηρεσίας, αναφορικά με τον προσφεύγοντα, οφειλόταν στο γεγονός ότι το εν λόγω πρόσωπο μπορούσε ανά πάσα στιγμή να ασθενήσει βαρέως.

- 40 Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο ιατρός-σύμβουλος ήταν εν γνώσει του γεγονότος ότι το τεστ που έγινε δεν μπορούσε να χρησιμεύσει ως βάση για καμιά ακριβή διάγνωση ως προς το αίτιο. Οι διαπιστωθείσες μεταβολές όσον αφορά τους πληθυσμούς T4 και T8 ουδόλως προσιδιάζουν σε συγκεκριμένη ασθένεια και μόνο το τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH, πράγμα που ο προσφεύγων αρνήθηκε να υποστεί, θα μπορούσε ενδεχομένως να αποδείξει την ύπαρξη του ιού του AIDS. Ωστόσο, κατά την Επιτροπή, δεν αμφισβητείται ότι μια ανοσοποιητική ανεπάρκεια, η οποία δεν μπορεί να συνδεθεί με μια ειδική αιτία αποδεικνύουσα τον προσωρινό της χαρακτήρα, δικαιολογεί τη σωματική ανικανότητα προς εργασία. Τέλος, κατά την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή ενέμεινε στη θέση ότι δεν είναι παραδεκτή η εκ μέρους του προ-

σφεύγοντος προσκόμιση ενώπιον του Πρωτοδικείου των στοιχείων ιατρικής εκτιμήσεως που ο θεράπων ιατρός του παρέλειψε να γνωστοποιήσει στην υγειονομική επιτροπή η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 33 του ΚΥΚ, είναι η μόνη αρμοδία να αποφανθεί επί ενδεχομένης, ιατρικής φύσεως, πλάνης του ιατρού-συμβούλου.

- 41 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι τα άρθρα 12, παράγραφος 2, στοιχείο δ, και 13 του Καθεστώτος προβλέπουν ότι ο έκτακτος υπάλληλος πρέπει, πριν από την πρόσληψή του, να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση από τον ιατρό-σύμβουλο του θεσμικού οργάνου προκειμένου να διαπιστωθεί αν αυτός « πληροί τους όρους υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων του ». Εξάλλου, το άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται δυνάμει του άρθρου 13 του Καθεστώτος, έχει ως εξής:

« Αν η ιατρική εξέταση που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο οδηγήσει σε αρνητική γνωμάτευση, ο υποψήφιος μπορεί να ζητήσει, μέσα σε προθεσμία 20 ημερών από τη στιγμή που θα λάβει την κοινοποίηση εκ μέρους του οργάνου, να εξεταστεί η περίπτωση του από ιατρική επιτροπή που απαρτίζεται από τρεις ιατρούς επιλεγμένους από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μεταξύ των ιατρικών συμβούλων των θεσμικών οργάνων. Ο ιατρικός σύμβουλος που έκανε την πρώτη αρνητική γνωμάτευση ακούεται από την ιατρική επιτροπή. Ο υποψήφιος μπορεί να καταθέσει στην ιατρική επιτροπή τη γνωμάτευση ενός ιατρού δικής του επιλογής (...) »

- 42 Το αντικείμενο της ιατρικής εξέτασεως, που προβλέπεται από τις προαναφερόμενες διατάξεις, συνίσταται στο να παρέχεται η δυνατότητα στο οικείο κοινοτικό όργανο να εξακριβώνει αν ο υποψήφιος είναι, από άποψη υγείας, ικανός για την εκπλήρωση όλων των υποχρεώσεων που συνεπάγεται η φύση των καθηκόντων του. Συναφώς, ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου μπορεί να στηρίξει τη γνωμάτευσή του περί μη πληρώσεως των όρων υγείας όχι μόνον στην ύπαρξη υφισταμένων σωματικών ή ψυχικών διαταραχών αλλά και στην πρόγνωση, ιατρικώς θεμελιούμενη, μελλοντικών διαταραχών, ικανών να διακυβεύσουν, στο εγγύς μέλλον, την κανονική εκπλήρωση των μελλοντικών καθηκόντων (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1980, 155/78, Μ. κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 1797, ειδικότερα σ. 1809, σκέψεις 10 και 11).

- 43 Εξάλλου, η άρνηση προσλήψεως ενός υποψηφίου υπαλλήλου λόγω μη πληρώσεως των όρων υγείας συνιστά ως προς αυτόν βλαπτική, κατά την έννοια του άρθρου 25 του ΚΥΚ, πράξη, η οποία πρέπει, ως εκ τούτου, να είναι αιτιολογημένη. Ωστόσο, αυτή η

υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να συμβιβάζεται με τις ανάγκες του ιατρικού απορρήτου που καθιστούν κάθε ιατρό — πλην εξαιρετικών περιστάσεων — κριτή όσον αφορά τη δυνατότητα ανακοινώσεως στα πρόσωπα που νοσηλεύει ή εξετάζει της φύσεως των παθήσεων από τις οποίες αυτά θα μπορούσαν να προσβληθούν. Ο συμβιβασμός αυτός επιτυγχάνεται με την ευχέρεια που έχει ο ενδιαφερόμενος να ζητεί και να επιτυγχάνει τη γνωστοποίηση των σχετικών με τη μη πλήρωση των όρων υγείας λόγων στον θεράποντα ιατρό που αυτός έχει επιλέξει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Οκτωβρίου 1977, 121/76, Moli κατά Επιτροπής, Rec. 1977, σ. 1971, ειδικότερα σ. 1978· της 13ης Απριλίου 1978, 75/77, Mollet κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 897, ειδικότερα σ. 906· καθώς και η προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Ιουνίου 1980, M.).

- 44 Κατόπιν αιτήσεως του υποψηφίου υπαλλήλου, ο ιατρός-σύμβουλος του οικείου οργάνου υποχρεούται να γνωστοποιήσει στον θεράποντα ιατρό του ενδιαφερομένου όλα τα κρίσιμα πληροφοριακά στοιχεία που έχουν σχέση με τους διαπιστωθέντες λόγους ανικανότητας και, ειδικότερα, το αποτέλεσμα των διενεργηθεισών ιατρικών εξετάσεων προκειμένου ο θεράπων ιατρός να είναι σε θέση να δια φωτίσει τον ενδιαφερόμενο σχετικά με τις δυνατότητες αμφισβήτησεως των λόγων αυτών. Αν ο ενδιαφερόμενος έχει την πρόθεση να αμφισβητήσει το βάσιμο της αρνητικής ιατρικής γνωματεύσεως του ιατρού-συμβούλου, οφείλει να υποβάλει στην κρίση της υγειονομικής επιτροπής τη γνωμάτευση του θεράποντος ιατρού του συνοδευόμενη απ' όλα τα αποδεικτικά ιατρικά έγγραφα και να ζητήσει, ενδεχομένως, από την υγειονομική επιτροπή να ακουστεί ο θεράπων ιατρός του. Πράγματι, ο σκοπός της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ είναι να καθίσταται δυνατή η εκ νέου εξέταση μιας αρνητικής ιατρικής γνωματεύσεως από ένα όργανο που προβλέπει ο ΚΥΚ, το οποίο οφείλει να εκδώσει οριστική γνωμάτευση σχετικά με την υγεία του υποψηφίου υπαλλήλου λαμβάνοντας υπόψη όλα τα έγγραφα που αποτελούν, μέχρι τη στιγμή αυτή, τον ιατρικό φάκελο του ενδιαφερομένου. Στην υγειονομική επιτροπή εναπόκειται να εκτιμά αν είναι σκόπιμη νέα ιατρική εξέταση του υποψηφίου υπαλλήλου, δίδοντας ενδεχομένως εντολή για τη διενέργεια συμπληρωματικών δοκιμασιών ή ζητώντας τη γνώμη άλλων ειδικών ιατρών.

- 45 Τέλος, όσον αφορά την έκταση του δικαστικού ελέγχου ως προς τη νομιμότητα μιας αρνήσεως προσλήψεως η οποία αιτιολογείται από τη μη πλήρωση των όρων υγείας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση μια ιατρική γνωμάτευση όσον αφορά ζητήματα εμπύκτοντα ειδικώς στο πεδίο της ιατρικής επιστήμης. Ωστόσο, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται, στο πλαίσιο της αποστολής που του έχει ανατεθεί, να ελέγξει αν μια διαδικασία προσλήψεως έχει διεξαχθεί κατά τρόπο νόμιμο και, ειδικότερα, να εξετάσει αν η απόφαση της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ), περί αρνήσεως προσλήψεως υποψηφίου λόγω μη πληρώσεως των όρων υγείας, ερείδεται επί αιτιολογημένης ιατρικής γνωματεύσεως με την οποία αποδεικνύεται λογική σχέση μεταξύ της ιατρικής διαπιστώσεως και του συμπεράσματος περί των όρων υγείας στο οποίο καταλήγει (η προαναφερ-

θείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1980, Μ., σκέψη 14· βλ. επίσης την απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1984, 189/82, Seiler κ. λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 229, ειδικότερα σ. 241, σκέψη 15).

- 46 Υπό το φως ακριβώς των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστούν και οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος και της παρεμβαίνουσας στο πλαίσιο του πρώτου και δευτέρου λόγου ακυρώσεως. Για την εξέταση αυτή, επιβάλλεται να ληφθούν ως βάση ορισμένες διαπιστώσεις αναλούμενες από τη δικογραφία.
- 47 Από τον ιατρικό φάκελο και τα έγγραφα που έχουν προσκομίσει οι διάδικοι προκύπτει ότι, ο προσφεύγων, προκειμένου να προσληφθεί ενδεχομένως ως έκτακτος υπάλληλος για περίοδο έξι μηνών, υποβλήθηκε, στις 15 Μαρτίου 1989, σε ιατρική εξέταση από τον ιατρό S., ιατρό-σύμβουλο της Επιτροπής. Το ιστορικό του ασθενούς το οποίο καταρτίστηκε βάσει ερωτηματολογίου συμπληρωθέντος και υπογραφέντος από τον προσφεύγοντα αποκάλυψε ότι αυτός έπασχε από χρόνια ακμή και ότι είχε προσβληθεί, το 1988, από έρπη ζωστήρα. Η κλινική εξέταση κατέστησε δυνατή την επισημάνση ουλών έρπητος στο αριστερό ημιθώρακιο, σημάδια που φανέρωναν την ύπαρξη στοματοφαρυγγικής καντιντιάσεως (ερυθηματική και υπόλευκος γλώσσα, υπόλευκος και παχύρευστος σίελος) καθώς και πολυαδενοπάθεια αμφοτέρων των βουβώνων. Ενόψει των αποτελεσμάτων του ιστορικού του ασθενούς και της κλινικής εξέτάσεως, ο ιατρός-σύμβουλος διέταξε αιματολογικές δοκιμασίες προκειμένου να προσδιοριστούν, μεταξύ άλλων, οι λεμφοκυτταρικοί πληθυσμοί T4 και T8. Από το τελευταίο αυτό τεστ προέκυψαν για τον προσφεύγοντα οι ακόλουθες τιμές: T4 = 299/mm³ (κανονική τιμή 675-1575), T8 = 41/mm³ (κανονική τιμή 12-44), σχέση T4/T8 = 0,39 (κανονική τιμή 1-3). Ενόψει όλων αυτών των αποτελεσμάτων, ο ιατρός-σύμβουλος κατέληξε, στις 22 Μαρτίου 1989, στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων υπέφερε από έντονη ανοσοποιητική ανεπάρκεια η οποία τον καθιστούσε ακατάλληλο για την άσκηση των καθηκόντων εκτάκτου υπαλλήλου. Με έγγραφο της ίδιας ημερομηνίας, ο ιατρός-σύμβουλος γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι του ήταν αδύνατο να γνωματεύσει ότι πληρούσε τους όρους υγείας προκειμένου να προσληφθεί και τον παρεκάλεσε να του ανακοινώσει το όνομα, τη διεύθυνση και τον αριθμό τηλεφώνου του θεράποντος ιατρού του προκειμένου να του γνωστοποιήσει το περιεχόμενο των επισημανθεισών ανωμαλιών. Αυτές απαιτούν, κατά τη γνώμη του ιατρού-συμβούλου, « συμπληρωματικές εξετάσεις προκειμένου να γίνει ακριβής διάγνωση, πράγμα που θα καταστήσει δυνατή, ενδεχομένως, την κατάλληλη θεραπεία ». Ύστερα από την εκ μέρους του προσφεύγοντος γνωστοποίηση του ονόματος του θεράποντος ιατρού του, οι δύο ιατροί είχαν τηλεφωνική επικοινωνία, στις 5 Απριλίου 1989, και διαβιβάστηκε στον θεράποντα ιατρό αντίγραφο των αποτελεσμάτων των εργαστηριακών αναλύσεων που είχαν γίνει στον προσφεύγοντα. Σύμφωνα με χειρόγραφο σημείωμα του ιατρού-συμβούλου, που περιλαμβάνεται στον ιατρικό φάκελο, ο ιατρός αυτός επισήμανε στον θεράποντα ιατρό ότι η διαπιστωθείσα ανοσοποιητική ανεπάρ-

κεια ήταν δυνατό να συνδέεται με την ύπαρξη του ιού του AIDS, πράγμα που δικαιολογούσε συμπληρωματικές δοκιμασίες όχι μόνο για την ανίχνευση του ιού VIH-1 αλλά και του ιού VIH-2. Σύμφωνα με το ίδιο σημείωμα, οι δύο ιατροί συμφώνησαν ως προς το ότι απλή οροθετικότητα VIH, ελλείψει κλινικών συμπτωμάτων, δεν συνιστά μη πλήρωση των όρων υγείας, ενώ η ύπαρξη AIDS σε προχωρημένο στάδιο θα δικαιολογούσε άρνηση προσλήψεως όπως θα συνέβαινε και σε περίπτωση καρκίνου σε προχωρημένο στάδιο ή σοβαρής ψυχικής νόσου. Με έγγραφο της 9ης Απριλίου 1989 ο προσφεύγων γνωστοποίησε στη διοίκηση ότι επιθυμούσε, ύστερα από τη συνομιλία που είχε με τον θεράποντα ιατρό του, να ζητηθεί όσον αφορά την περίπτωσή του η γνώμη της υγειονομικής επιτροπής του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Εξάλλου, ο θεράπων ιατρός απηύθυνε στον Πρόεδρο της Επιτροπής επιστολή με την οποία κατήγγειλε το γεγονός ότι ο πελάτης του είχε υποβληθεί, χωρίς τη συναίνεσή του, σε συγκεκαλυμμένο τεστ ανιχνεύσεως του AIDS, συγκεκριμένα στον προσδιορισμό των λεμφοκυττάρων T4/T8, και ότι είχε καταστεί θύμα ιατρικού σφάλματος. Στο έγγραφο του προϊσταμένου της υγειονομικής υπηρεσίας με το οποίο του ζητήθηκε να του διαβιβάσει « όλες τις εκθέσεις ή ιατρικά έγγραφα » που έκρινε χρήσιμα να προσκομισθούν στην υγειονομική επιτροπή, ο προσφεύγων απάντησε ως εξής: « δεν έχω κανένα ιατρικό έγγραφο διότι ουδέποτε είχα αρρωστήσει σοβαρά ». Η υγειονομική επιτροπή επιβεβαίωσε τη γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου αποφανθείσα ότι ο προσφεύγων « δεν πληροί τους όρους υγείας για την άσκηση των καθηκόντων του ». Στο μέρος « πραγματικά περιστατικά » της παρούσας αποφάσεως αναπτύσσονται διεξοδικώς οι διοικητικές ενέργειες στις οποίες προέβη ο προσφεύγων και οι σχετικές απαντήσεις που του δόθηκαν από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

- 48 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής γνωστοποίησε, κατ' αυτόν τον τρόπο, στον θεράποντα ιατρό του προσφεύγοντος όχι μόνο τους λόγους που δικαιολογούν τη γνωμάτευση περί μη πλήρωσεως των όρων υγείας, δηλαδή την ύπαρξη έντονης ανοσοποιητικής ανεπάρκειας, αλλά και το σύνολο των στοιχείων αναφορικά με τα συμπτώματα που προέκυψαν από το ιστορικό του ασθενούς και την κλινική εξέταση. Εξάλλου, ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος έλαβε πλήρες αντίγραφο των αποτελεσμάτων των αιματολογικών εξετάσεων του προσφεύγοντος. Οι διαπιστώσεις αυτές επιβεβαιώθηκαν από τις απαντήσεις του προσφεύγοντος και της καθής σε γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, καθώς και από τις δηλώσεις του εκπροσώπου του προσφεύγοντος κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Κατά συνέπεια, ούτε ο προσφεύγων ούτε η παρεμβαίνουσα μπορούν βεβαίως να υποστηρίξουν ότι τα στοιχεία που γνωστοποιήθηκαν στον θεράποντα ιατρό ήσαν πολύ συνοπτικά και ατελή ώστε να μη μπορέσει ο τελευταίος να συμβουλευθεί λυσιτελώς τον ασθενή του και ο προσφεύγων να προασπίσει επιτυχώς τα συμφέροντά του.

- 49 Όσον αφορά την αιτίαση της παρεμβαίνουσας σχετικά με τη σύνθεση της υγειονομικής επιτροπής, διαπιστώνεται ότι ο ιατρός Hoffmann, προϊστάμενος της υγειονομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, δεν ήταν μέλος της επιτροπής αυτής. Ως εκ τούτου, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του ζητήματος αν η ιδιότητα απλώς του προϊσταμένου της υγειονομικής υπηρεσίας αποτελεί νόμιμο κώλυμα συμμετοχής στην επιτροπή του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.
- 50 Ομοίως, η παρεμβαίνουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει βασίμως ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας του προσφεύγοντος από το γεγονός ότι η υγειονομική επιτροπή παρέλειψε να ακούσει τον θεράποντα ιατρό του και δεν έκρινε χρήσιμο να προβεί η ίδια στην κλινική εξέτασή του. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε προηγουμένως, στον υποψήφιο υπάλληλο που προσφεύγει στην υγειονομική επιτροπή ανήκει η πρωτοβουλία να ζητήσει να ακουστεί ο θεράπων ιατρός. Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι ο προσφεύγων παρέλειψε να προσκομίσει στην υγειονομική επιτροπή οποιοδήποτε ιατρικό έγγραφο, ενώ ο θεράπων ιατρός του προτίμησε να απευθυνθεί στον Πρόεδρο της Επιτροπής προκειμένου να καταγγείλει το ιατρικό σφάλμα που, κατ' αυτόν, είχε διαπραχθεί και να βάλει κατά της πρακτικής της υγειονομικής υπηρεσίας της Επιτροπής.
- 51 Τέλος, όσον αφορά το ζήτημα αν η άρνηση προσλήψεως του προσφεύγοντος, ως εκτάκτου υπαλλήλου, είχε αιτιολογηθεί σύμφωνα προς τους κανόνες του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη τα εξής: πρώτον, ο λόγος που επικαλέστηκε ο ιατρός-σύμβουλος και ο οποίος επιβεβαιώθηκε από την υγειονομική επιτροπή, δηλαδή ότι ο προσφεύγων πάσχει από έντονη ανοσοποιητική ανεπάρκεια, είναι δυνατό, καταρχήν, να δικαιολογήσει τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των όρων υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων εκτάκτου υπαλλήλου, ενόψει του δυνητικού κινδύνου αυξημένης ευαισθησίας στις μολύνσεις. Πράγματι, η έννοια της μη πληρώσεως των όρων υγείας καλύπτει την ύπαρξη όχι μόνο υφιστάμενων αλλά και μελλοντικών διαταραχών, οι οποίες θα μπορούσαν να εμποδίζουν τον ενδιαφερόμενο να ασκεί κανονικά τα καθήκοντά του κατά την περίοδο της υπηρεσίας του. Εξάλλου, η ιατρική γνωμάτευση, η οποία εκδόθηκε βάσει των αποτελεσμάτων της κλινικής εξέτασεως και των αιματολογικών δοκιμασιών, χαρακτηρίζεται από μια λογική σχέση μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που περιέχει και του συμπεράσματος περί μη πληρώσεως των όρων υγείας στο οποίο καταλήγει και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να θεωρηθεί ως πάσχουσα, όπως διατείνεται ο προσφεύγων, από καταφανή πλάνη εκτιμήσεως. Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι, καίτοι οι διάδικοι συμφωνούν ως προς το ότι οι ανωμαλίες του ανοσοποιητικού συστήματος που επισημάνθηκαν δεν

επιτρέπουν τη διάγνωση συγκεκριμένης ασθένειας, δοθέντος ότι μια ανοσοποιητική ανεπάρκεια μπορεί να οφείλεται σε διαφορετικές αιτίες, διαφωνούν ωστόσο ως προς τη δυνατότητα να συναχθεί εξ αυτής, χωρίς άλλη διευκρίνιση ως προς την αιτία της ασθένειας, οριστικό συμπέρασμα ως προς την ανικανότητα προς εργασία του ενδιαφερομένου. Προς στήριξη των αντιστοίχων απόψεών τους, οι διάδικοι προσκόμισαν αντικρουόμενες ιατρικές γνωματεύσεις. Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η αντιδικία αυτή αφορά ένα ζήτημα το οποίο θα έπρεπε να είχε τεθεί ενώπιον της υγειονομικής επιτροπής η οποία έχει εκ του ΚΥΚ αποστολή να εξετάζει το βάσιμο της ιατρικής γνωματεύσεως του ιατρού-συμβούλου του οικείου οργάνου. Διαπιστώνεται ότι, αφενός, ο θεράπων ιατρός δεν προέβη στις συμπληρωματικές εξετάσεις που είχε προτείνει ο ιατρός-σύμβουλος προκειμένου να προσδιοριστεί η αιτία της ανοσοποιητικής ανεπάρκειας του προσφεύγοντος και, αφετέρου, ότι ο τελευταίος δεν προσκόμισε στην υγειονομική επιτροπή τη γνωμάτευση κανενός ιατρού, θεράποντος ή τρίτου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ο προσφεύγων, του οποίου ο θεράπων ιατρός απέφυγε να συνεργασθεί με την υγειονομική επιτροπή, δεν μπορεί βεβαίως να θέσει υπό αμφισβήτηση την αιτιολογία της αρνήσεως προσλήψεώς του προσκομίζοντας, για πρώτη φορά, στο Πρωτοδικείο ιατρικές γνωματεύσεις που δεν είχαν εγκαίρως τεθεί υπόψη της εν λόγω επιτροπής. Κατά συνέπεια, οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος ως προς τη νομιμότητα και την επάρκεια της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως πρέπει να απορριφθούν.

- 52 Απ' όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και από τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας της 31ης Μαΐου και 15ης Δεκεμβρίου 1988, αναφορικά ως προς το AIDS

- 53 Στηριζόμενος, πρώτον, στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΣΠΔΑ), ο προσφεύγων υποστηρίζει, αφενός, ότι, δεδομένου ότι κάθε πρόσωπο δικαιούται να τυγχάνει σεβασμού ως προς την ιδιωτική και οικογενειακή του ζωή, κανένα τεστ ανιχνεύσεως του AIDS δεν μπορεί να γίνεται εν αγνοία του ή χωρίς τη συναίνεσή του και, αφετέρου, ότι η ΑΔΑ δεν μπορεί να υποχρεώνει τους υποψηφίους υπαλλήλους να υφίστανται τεστ ανιχνεύσεως του AIDS χωρίς κάτι τέτοιο να προβλέπεται ρητώς από τις διατάξεις του ΚΥΚ ή του Καθεστώτος ως αναγκαίο μέτρο για την προστασία της υγείας. Κατά τον προσφεύγοντα, ούτε ο ΚΥΚ ούτε το Καθεστώς ούτε οποιαδήποτε άλλη διάταξη επιτρέπουν στην Επιτροπή να τον υποχρεώσει να υποβληθεί σε τέτοιο τεστ.

- 54 Δεύτερον, αναφερόμενος στα σχετικά με το AIDS συμπεράσματα, στα οποία κατέληξαν, στις 31 Μαΐου και στις 15 Δεκεμβρίου 1988, το Συμβούλιο και οι Υπουργοί Υγείας των κρατών μελών που συνήλθαν στο πλαίσιο του Συμβουλίου (ΕΕ 1988, C 197, σ. 8 και 1989, C 28, σ. 1), ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι σχετικώς προκύπτει, αφενός, ότι οι « μεγάλες επιχειρήσεις », προς τις οποίες πρέπει να εξομοιωθούν τα κοινοτικά όργανα, οφείλουν να υιοθετήσουν μια ανθρώπινη συμπεριφορά έναντι των εργαζομένων που έχουν μολυνθεί ή προσβληθεί από το AIDS και, αφετέρου, ότι η προσφυγή σε τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH δεν δικαιολογείται όσον αφορά τα πρόσωπα που πρόκειται να προσληφθούν ούτε αποτελεί την κατάλληλη για την καταπολέμηση του AIDS μέθοδο.
- 55 Κατά τη γνώμη του προσφεύγοντος, παραβιάστηκε στην περίπτωση του το άρθρο 8 της ΕΣΠΑ και των προμνημονευθέντων συμπερασμάτων του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας λόγω του ότι αυτός υποβλήθηκε, από την υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής, εναντίον της θελήσεώς του και εν αγνοία του, σε συγκεκριμένο τεστ ανιχνεύσεως του AIDS, συγκεκριμένα στην απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων T4 και T8. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι στην τρέχουσα ιατρική πρακτική η αιματολογική αυτή εξέταση χρησιμοποιείται μόνο σε περίπτωση οροθετικότητας και, όπως κατ' εξαίρεση, στα προσβεβλημένα από ακτινοβολία πρόσωπα. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν παρουσίαζε κανένα σύμπτωμα προσβολής από ακτινοβολία, ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής δεν είχε κανένα λόγο να τον υποβάλει σε μια τέτοια βιολογική εξέταση, η οποία δεν επιτρέπει αξιόπιστη διάγνωση. Επομένως, κατά τον προσφεύγοντα, η άρνηση προσλήψεως δεν είχε άλλο λόγο παρά μια απλή υποψία οροθετικότητας.
- 56 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 8 της ΕΣΠΑ, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι κανένα τεστ ανιχνεύσεως του AIDS δεν γίνεται κατά την προ της προσλήψεως υπαλλήλου ιατρική εξέταση χωρίς τη συναίνεση, κατόπιν σχετικής ενημερώσεως, του υποψηφίου. Η Επιτροπή δέχεται ότι μια στερούμενη συμπτωμάτων οροθετικότητα δεν αποτελεί, αυτή καθαυτή, αιτία μη πληρώσεως των όρων υγείας και ότι δεν υφίσταται κίνδυνος μόλυνσεως στο πλαίσιο των συνήθων εργασιακών σχέσεων. Κατά συνέπεια, η ανίχνευση αντισωμάτων VIH ουδέποτε απαιτείται στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ικανότητας προς εργασία, εναπόκειται δε στον υποψήφιο να αποφασίσει αν θα υποβληθεί ή όχι στις προτεινόμενες από τον ιατρό-σύμβουλο του οικείου οργάνου εξετάσεις ορού. Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η πρακτική αυτή ανταποκρίνεται πλήρως στη θέση που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο και τους Υπουργούς Υγείας, θέση κατά την οποία τα τεστ ανιχνεύσεως « εντάσσονται σε μια προληπτική ατομική ενέργεια, συνδεδεμένη πάντοτε με κάποια πληροφόρηση, με συμβουλές κάποιου επαίοντος ».

- 57 Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ναι μεν ο ιατρός-σύμβουλος ουδέποτε προέβη σε συγκεκριμένο τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH, πλην όμως, αφού διαπίστωσε την ύπαρξη διαφόρων κλινικών ενδείξεων που υποδηλούσαν ανοσολογική ανεπάρκεια, διέταξε αιματολογικές δοκιμασίες, όπως τον καθορισμό της δόσεως των ανοσοσφαιρινών και την απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων και του υποπληθυσμού τους. Οι δοκιμασίες αυτές επέτρεψαν την επισήμανση και τον ποσοτικό προσδιορισμό μιας ανοσολογικής ανεπάρκειας η οποία, ανεξαρτήτως της αιτίας της, μπορεί να αποτελέσει σημαντικό στοιχείο εκτίμησης ως προς το αν ένας υποψήφιος είναι κατάλληλος για την εκπλήρωση όλων των υποχρεώσεων τις οποίες είναι δυνατό, ενόψει της φύσεως των καθηκόντων του, να υπέχει.
- 58 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η λήψη αίματος για την ενδεχομένη επισήμανση αντισωμάτων VIH συνιστά προσβολή της σωματικής ακεραιότητας του ενδιαφερομένου και δεν μπορεί να διενεργηθεί σε υποψήφιο υπάλληλο παρά μόνον με τη συναίνεσή του και αφού έχει προηγουμένως ενημερωθεί προς τούτο. Ωστόσο, το ζήτημα για το ποιες έννομες συνέπειες συνεπάγεται η άρνηση ενός υποψηφίου υπαλλήλου να υποστεί το τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH που ο ιατρός-σύμβουλος ενός κοινοτικού οργάνου θεωρεί, ενόψει της κλινικής συμπτωματολογίας του ενδιαφερομένου, ως αναγκαία προκειμένου να γνωμοδοτήσει ιατρικώς για τη σωματική του ικανότητα, αποτελεί διάφορο ζήτημα το οποίο παρέλκει να εξεταστεί στην υπό κρίση διαφορά. Πράγματι, ο προσφεύγων δεν απέδειξε εν προκειμένω ότι υπέστη, εν αγνοία του, ειδικό τεστ ανιχνεύσεως του AIDS ούτε ότι του ζητήθηκε από την Επιτροπή να υποστεί τέτοιο τεστ ως προηγούμενη προϋπόθεση της προσλήψιάς του. Ούτε άλλωστε απέδειξε ο προσφεύγων ότι υποβλήθηκε σε συγκεκριμένο τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH, εφόσον δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η επίμαχη αιματολογική δοκιμασία, δηλαδή η απαρίθμηση των λεμφοκυττάρων T4 και T8 δεν αποδεικνύει την ύπαρξη ενδεχομένης οροθετικότητας. Τέλος, πρέπει να προστεθεί ότι εν προκειμένω, ενόψει των ανωμαλιών που επισημάνθηκαν κατά την κατάρτιση του ιστορικού του ασθενούς και την κλινική εξέταση, ο ιατρός-σύμβουλος δικαιολογημένα ζήτησε τη διενέργεια μιας τέτοιας δοκιμασίας.
- 59 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν τίθεται εν προκειμένω ζήτημα ούτε παραβάσεως του άρθρου 8 της ΕΣΠΔΑ ούτε των συμπερασμάτων του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας των κρατών μελών, οποιαδήποτε κι αν είναι η νομική αξία των τελευταίων.

- 60 Επομένως, ούτε αυτός ο λόγος ακυρώσεως μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της καλής πίστεως καθώς και από καταστρατήγηση διαδικασίας

- 61 Ο προσφεύγων παρατηρεί, πρώτον, ότι η υγειονομική επιτροπή αποφάνθηκε χωρίς να τον ακούσει, χωρίς να ακούσει τον ιατρό της επιλογής του και χωρίς να προβεί η ίδια σε κλινική εξέτασή του. Αυτές οι παραλείψεις συνιστούν προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που μπορεί να έχει ένας υποψήφιος και της καλής πίστεως που μπορεί αυτός να αναμένει από μια διοίκηση στο πλαίσιο της οργανώσεως των σχετικών με προσλήψεις ιατρικών εξετάσεων. Κατά τον προσφεύγοντα, οι προαναφερόμενες αρχές έχουν επίσης παραβιαστεί από το γεγονός ότι η άρνηση της Επιτροπής να τον προσλάβει στηρίζεται σε δοκιμασίες που διενεργήθηκαν εν αγνοία του. Δεύτερον, ο προσφεύγων εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι αρνήθηκε, όπως είχε δικαίωμα, να υποβληθεί σε τεστ ανιχνεύσεως του AIDS. Κατά συνέπεια, η απόφαση της υγειονομικής υπηρεσίας να τον υποβάλει, εν αγνοία του και εναντίον της θέλησώς του, στο τεστ αυτό συνιστά καταφανή καταστρατήγηση διαδικασίας.
- 62 Η Επιτροπή ανταπαντά ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η υγειονομική επιτροπή, όταν επιβεβαίωσε τη γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου περί μη πληρώσεως των όρων υγείας, είχε πλήρη γνώση των στοιχείων που είχε προσκομίσει ο προσφεύγων, τόσο με την επιστολή του της 19ης Μαΐου 1989 προς τον προϊστάμενο της υγειονομικής υπηρεσίας όσο και με την επιστολή του θεράποντος ιατρού του προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής. Αντιθέτως, δεν μπορούσε να λάβει υπόψη τις κυρίως ειπείν ιατρικές εκτιμήσεις των εξετασάντων τον προσφεύγοντα ιατρών που προσκομίστησαν *ex post* απ' αυτόν, ο οποίος, ενόψει της υποχρεώσεώς του συνεργασίας για την κανονική διεξαγωγή των προβλεπομένων από τον ΚΥΚ διαδικασιών, όφειλε να τις έχει προσκομίσει εγκαίρως. Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι κανένα τεστ, και μάλιστα συγκεκριμένο, ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH δεν διενεργήθηκε εν αγνοία του προσφεύγοντος, ερείδεται επί ανακριβούς προϋποθέσεως ο λόγος που αντλείται από φερόμενη κατάχρηση εξουσίας.
- 63 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι οι ισχυρισμοί που έχουν προβληθεί προς στήριξη του λόγου αυτού έχουν ήδη αποτελέσει το αντικείμενο εξετάσεως στο πλαίσιο των προηγούμενων λόγων ακυρώσεως. Προκειμένου, πρώτον, περί του γεγονότος ότι η υγειονομική επιτροπή δεν άκουσε ούτε τον προσφεύγοντα ούτε τον ιατρό του, το Πρωτοδικείο έχει ήδη διαπιστώσει ότι, ελλείψει σχετικού αιτήματος του ενδιαφερομένου, το άρθρο 33 του ΚΥΚ δεν επιβάλλει στην υγειονομική επιτροπή καμιά τέτοιου είδους υποχρέωση. Ομοίως, έχει ήδη διευκρινιστεί ότι η υγειονομική επιτροπή είναι ελεύθερη να εκτιμά το κατά πόσον είναι σκόπιμη η υποβολή ενός ενδιαφερομένου σε νέα εξέταση. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων αβασίμως εν προκειμένω προβάλλει παράλειψη η οποία συνιστά, κατ' αυτόν, προσβολή των γενικών αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της καλής πίστεως. Προκειμένου, δεύτερον, για τον ισχυ-

ρισμό του προσφεύγοντος ότι υποβλήθηκε εν αγνοία του σε τεστ ανιχνεύσεως αντισωμάτων VIH ή σε συγκεκαλυμμένο τεστ, αρκεί να υπομνηστεί ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε το υποστατό του ισχυρισμού αυτού. Κατά συνέπεια, ο εν λόγω ισχυρισμός δεν μπορεί να χρησιμεύσει προς απόδειξη καταστρατηγήσεως διαδικασίας.

- 64 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει ωσαύτως να απορριφθεί.
- 65 Απ' όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η πρώτη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής στην υπόθεση T-13/90

- 66 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό τόσο του αιτήματος ακυρώσεως όσο και του αιτήματος επιδικάσεως αποζημιώσεως που υπέβαλε, κατ' αυτήν, ο προσφεύγων στο πλαίσιο της δεύτερης προσφυγής.
- 67 Προκειμένου περί του αιτήματος ακυρώσεως, το καθού κοινοτικό όργανο διατείνεται ότι, κατά το μέτρο που το αίτημα αυτό έχει το ίδιο αντικείμενο και στηρίζεται στους ίδιους λόγους με το ανάλογο αίτημα της πρώτης προσφυγής, προσκρούει στην ένσταση εκκρεμοδικίας που το Πρωτοδικείο πρέπει να λάβει υπόψη αυτεπαγγέλτως.
- 68 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, με τη δεύτερη προσφυγή του, ζήτησε να αποζημιωθεί για τη βλάβη που υπέστη από το πταίσμα της Επιτροπής. Λόγω απλώς και μόνο της συναφείας των δύο υποθέσεων, ζήτησε, με τη δεύτερη προσφυγή του, αφού υπέμνησε το αντικείμενο της πρώτης του προσφυγής ακυρώσεως, να κηρυχθεί η πρώτη προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη. Υπογραμμίζει ότι όλως επικουρικός ζήτησε και την ακύρωση της ρητής απορριπτικής αποφάσεως που αντέταξε η Επιτροπή στη δεύτερη

διοικητική του ένσταση της 4ης Σεπτεμβρίου 1989. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι δύο προσφυγές T-121/89 και T-13/90 έχουν διαφορετικό αντικείμενο.

- 69 Προκειμένου περί του αιτήματος αποζημίωσης, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου ένας υπάλληλος δεν μπορεί να ζητήσει αποζημίωση για βλάβη προκληθείσα από παράνομη απόφαση κοινοτικού οργάνου όταν η προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής δεν είναι παραδεκτή. Ωστόσο, εν προκειμένω, το αίτημα ακυρώσεως και το αίτημα αποζημίωσης συνδέονται στενά, οπότε το δεύτερο είναι απαράδεκτο λόγω του ότι και το πρώτο είναι απαράδεκτο λόγω εκκρεμοδικίας.
- 70 Ο προσφεύγων αντικρούει τον δεύτερο αυτόν ισχυρισμό υποστηρίζοντας ότι η υπό κρίση αγωγή αποζημίωσης είναι παραδεκτή λόγω του ότι η προσφυγή ακυρώσεως T-121/89 ασκήθηκε εμπροθέσμως.
- 71 Τέλος και επικουρικά, η Επιτροπή φρονεί ότι, αν επρόκειτο η δεύτερη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 4ης Σεπτεμβρίου 1989 να νοηθεί ως αποτελούσα « αίτηση » περί επιδικάσεως αποζημίωσης για βλάβη που του προκλήθηκε από τις ενέργειες της Επιτροπής, αρκεί η διαπίστωση ότι μετά τη ρητή απόρριψη, με την απόφαση της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1989, της αιτήσεως αυτής, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε, εντός προθεσμίας τριών μηνών, κατά της βλαπτικής πράξεως που συνιστούσε η απόρριψη της αιτήσεώς του, διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, η προσφυγή T-13/90 δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί απαράδεκτη, ενόψει των διατάξεων του άρθρου 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 72 Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι, δεδομένου ότι προσέβαλε εμπροθέσμως τις βλαπτικές γι' αυτόν αποφάσεις, δεν υποχρεούνταν να τηρήσει τη διαδικασία των άρθρων 90 επ. του ΚΥΚ πριν ασκήσει την υπό κρίση αγωγή αποζημίωσης. Φρονεί ωστόσο ότι τήρησε τη διαδικασία αυτή υποβάλλοντας, εντός των τριών μηνών από της βλαπτικής πράξεως, διοικητική ένσταση και στη συνέχεια, εντός των τασσομένων προθεσμιών

που υπολογίζονται από την κοινοποίηση της απορριπτικής τής διοικητικής του ενστάσεως αποφάσεως της Επιτροπής, την υπό κρίση προσφυγή.

- 73 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι με τη δεύτερη προσφυγή του δεν ζητεί την ακύρωση των πράξεων που έχουν υποβληθεί στην κρίση του Πρωτοδικείου στην υπόθεση Τ-121/89 ούτε την αποκατάσταση της υλικής ζημίας που του έχουν προκαλέσει οι πράξεις αυτές, εφόσον η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου η οποία θα δεχόταν την πρώτη του προσφυγή ακυρώσεως αποτελεί επαρκή αποκατάσταση της ζημίας αυτής. Ο προσφεύγων εξήγησε ότι ζητεί την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσε η συμπεριφορά της Επιτροπής η οποία, κατ' αυτόν, δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα για να διαφυλάξει το απόρρητο της αιτιολογίας της ιατρικής γνωματεύσεως περί ανικανότητάς του, βάσει της οποίας ελήφθη η απόφαση περί μη προσλήψεώς του. Αυτή η μη τήρηση του απορρήτου επέτρεψε σε πολλά πρόσωπα να τον αναγνωρίσουν και δημιούργησε στους οικείους του την υπόνοια ότι ήταν οροθετικός. Ενόψει των διευκρινίσεων αυτών σχετικά με το περιεχόμενο των αιτημάτων της δεύτερης προσφυγής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφυγή αυτή δεν έχει το ίδιο με την πρώτη αντικείμενο, δεδομένου ότι ο προσφεύγων περιορίζεται στο να ζητεί την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που φρονεί ότι έχει υποστεί από την παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής.
- 74 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που εμφανίζει στενό σύνδεσμο με το αίτημα ακυρώσεως που και αυτό έχει απορριφθεί ως αβάσιμο. Πράγματι, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε κανένα λόγο ικανό να επισύρει την ακύρωση της προσβληθείσας αποφάσεως και, ως εκ τούτου, δεν απέδειξε καμιά πλημμέλεια δυνάμενη να συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα καταλογιστέο στην Επιτροπή.
- 75 Εξάλλου, το αίτημα αυτό θα έπρεπε να απορριφθεί ομοίως ως απαράδεκτο ακόμα κι' αν θεωρούνταν ότι η προβαλλόμενη ηθική βλάβη οφείλεται σε συμπεριφορά της Επιτροπής ανεξάρτητη από τη νομιμότητα της μνημονευομένης στο ακυρωτικό αίτημα αποφάσεως. Συγκεκριμένα, σε μια τέτοια περίπτωση, η διοικητική διαδικασία πρέπει

να αρχίσει, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, με αίτηση του υπαλλήλου με την οποία να ζητείται από την ΑΔΑ να επανορθώσει την προκληθείσα ζημία. Μόνο κατά της απορριπτικής της αιτήσεως αυτής αποφάσεως μπορεί ο ενδιαφερόμενος να υποβάλει στη διοίκηση ένσταση σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1989, 200/87, Giordani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1877, σκέψη 22· απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, T-5/90, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-731, σκέψη 50). Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε στην ΑΔΑ τέτοια αίτηση και ότι, ακόμα και σε περίπτωση που θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η « συμπληρωματική » ένσταση της 4ης Σεπτεμβρίου 1989 αποτελεί αίτημα για την ικανοποίηση της φερομένης ηθικής βλάβης, γεγονός είναι πάντως ότι ο προσφεύγων δεν υπέβαλε ένσταση κατά της απορριπτικής αποφάσεως της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1989.

- 76 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι και η δεύτερη προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 77 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Επομένως, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Vesterdorf

Saggio

Γεραράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf